

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 20/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie poškodených klientov**, Bratislavská 3062/20B, Holíč, zastúpeného Mgr. Máriom Arbetom, advokátom, Námestie sv. Martina 3/A, Holíč, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/137/2025-194 z 11. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu (ďalej aj „odvolací súd“) č. k. 26Co/137/2025-194 z 11. septembra 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi náhradu trov konania pred ústavným súdom. Zároveň sa domáha odloženia vykonateľnosti napadnutého uznesenia a dočasného opatrenia, ktorým uznesenie Okresného súdu Senica č. k. 21C/24/2025-57 zo 14. mája 2025 ostane nezmenené.

II.

Skutkový stav a argumentácia sťažovateľa

2. Sťažovateľ vystupuje v procesnej pozícii žalobcu v spore vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9C/2/2025 o určenie relatívnej neúčinnosti právnych úkonov (darovacích zmlúv), ktorými dlžníčka sťažovateľa previedla na žalovanú vlastnícke právo k dvom bytom, súčasne jeden z nich zaťažila

vecným bremenom práva doživotného užívania bytu dlžníčkou sťažovateľa, ktoré bolo zriadené *in personam*.

3. Sťažovateľ sa návrhom z 23. apríla 2025 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v povinnosti žalovanej zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami, najmä nehnuteľnosti zaťažiť, predať a znižovať ich hodnotu, a to z dôvodu, aby sa žaloba neminula účinku a nebola zmarená exekúcia. Návrh podal z obavy, že pri pribúdajúcich veriteľoch môže prísť k ďalšiemu scudzovaniu a zaťažovaniu nehnuteľnosti. Návrhu bolo pridelené nové číslo konania sp. zn. 21C/24/2025.

4. Súd prvej inštancie vyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie žalovaná podala odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že uznesenie Okresného súdu Senica zmenil a návrh na vydanie neodkladného opatrenia zamietol.

5. Sťažovateľ argumentuje, že napádané uznesenie je zjavne protiústavné a arbitrárne, súd sa v zásade nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a okresného súdu, rozhodnutie nie je v súlade so zásadami právnej istoty, je v rozpore s rozhodovacou praxou a dôvody, ktoré viedli k zmene rozhodnutia okresného súdu, v právnom štáte neobstoja, keďže sú nepreskúmateľné a popierajú samotnú existenciu úpravy neodkladných opatrení. Napádané uznesenie je vnútorne obsahovo rozporné, citovaná právna úprava a vyslovené právne úvahy nie sú v súlade s následným myšlienkovým procesom a nie je zrejmé, prečo z jednoznačných právnych úvah odvolací súd vyvodil odlišný záver. V uvedenom konaní podľa názoru sťažovateľa ide o taký exces, ktorý nemožno odôvodniť len odlišným právnym názorom.

6. Sťažovateľ abstrahuje dva dôvody, pre ktoré odvolací súd zamietol jeho návrh (žalobca neosvedčil potrebu neodkladnej úpravy pomerov; nariadené neodkladné opatrenie sa javí ako porušujúce zásadu proporcionality). V tomto kontexte poukazuje tiež na to, že o nariadenie neodkladného opatrenia nežiadal z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov strán, ale z dôvodu ohrozenia výkonu exekúcie. Zároveň uvádza, že argumentácia súdu nie je v súlade so zásadou právnej istoty, a žiada od sťažovateľa takú úroveň dokazovania, ktorú nie je možné dosiahnuť nielen v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, ale ani v konaní vo veci samej.

7. Sťažovateľ sumarizuje argumentáciu odvolacieho súdu, pričom opätovne prezentuje názor o dôvodnosti ním podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Poukazuje na to, že znehodnotenie nehnuteľnosti zriadením vecného bremena bolo posudzované všetkými stupňami prokuratúry, ktorá konštatovala, že zapísaním vecného bremena pri existencii zabezpečovacieho opatrenia (ktoré bolo zriadené v prospech iného veriteľa, pozn.) neprišlo k porušeniu zákona a nebolo v rozpore so zákonom, aby okresný úrad uvedené bremeno zapísal. Preto je neodkladné opatrenie podľa názoru sťažovateľa jedinou formou ochrany.

8. K dôvodu neexistencie bezprostredne hroziacej ujmy sťažovateľ uvádza, že práve scudzovací úkon medzi dlžníčkou a žalovanou je tým nástrojom, ktorým sa dlžníčka snažila majetok ochrániť pred exekúciou. Poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 422/2021 z 13. januára 2022. Druhým dôvodom, pre ktorý odvolací súd zamietol návrh na vydanie neodkladného opatrenia, bolo „*javenie sa porušenia zásady proporcionality*“, pričom súd podľa názoru sťažovateľa nesprávne interpretoval bremeno osvedčenia skutočností žalobcom. Poukazuje na nemožnosť sťažovateľa zistiť reálnu hodnotu bytov, ako aj na zníženie hodnoty jedného z nich zriadením vecného bremena.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, tak ako bolo zaužívané judikatúrou v súvislosti s posudzovaním predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 13/2020, I. ÚS 19/2020).

10. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým (rovnako ako iné rozhodnutia) zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 332/2018, II. ÚS 427/2020, I. ÚS 9/2022).

11. Ústavný súd preskúmaním ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia dospel k záveru, že podaná ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je dostačujúce, nevykazuje známky arbitrárnosti a jeho závery sa nevymykajú z rámca ústavnej udržateľnosti. Právne závery krajského súdu sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu aplikovaných právnych noriem. Odvolací súd sa ústavne konformným spôsobom zaoberal otázkou splnenia podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia a dospel k udržateľnému záveru, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil osvedčenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy, ktorú odôvodnil tým, že žalovaná môže predmetné nehnuteľnosti ďalej zatážovať a aj ich zaťažila vecným bremenom spočívajúcim v práve doživotného užívania, čo ohrozuje výkon exekúcie. Odvolací súd v súvislosti s nedostatkom osvedčenia možného ohrozenia budúcej exekúcie udržateľným spôsobom poukázal na skutočnosť, že základom nároku sťažovateľa sú pohľadávky, ktoré nadobudol postúpením 19. októbra 2024 a 3. apríla 2025. Žaloba o odporovateľnosť právnych úkonov bola podaná 13. januára 2025 a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia 22. apríla 2025. Podanou žalobou sa sťažovateľ domáha vyslovenia relatívnej neúčinnosti darovacích zmlúv z roku 2023. Ako správne odvolací súd konštatuje, že pre splnenie predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia je potrebné osvedčiť trvajúce ohrozenie na strane navrhovateľa, teda osvedčiť hroziacu bezprostrednú ujmu. Ak

odvolací súd považuje za základ pre svoje rozhodnutie skutočnosť, že obava z ohrozenia budúcej exekúcie nie je daná, keďže žalovaná sa od roku 2023, keď nehnuteľnosti nadobudla, nepokúšala s nehnuteľnosťami nakladať, a súčasne sťažovateľ neosvedčil obavy z prevodu majetku odvolateľky na ďalšie osoby, jeho záverom nemožno vytknúť ústavnú neudržateľnosť. Osvedčenie splnenia podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia je pritom nepochybne úlohou navrhovateľa.

12. Opodstatnene za nesprávnu odvolací súd považoval aj argumentáciu, na ktorej založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, týkajúcu sa zabezpečovacieho opatrenia vydaného krajským súdom sp. zn. 31Cob/35/2023, keďže predmetné zabezpečovacie opatrenie bolo vydané na účel zabezpečenia pohľadávky iného veriteľa, a nie je spôsobilým osvedčiť obavu z ohrozenia budúcej exekúcie vedenej v prospech sťažovateľa.

13. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho posúdenia proporcionality odvolacím súdom, ústavný súd rovnako nevzhladol v odôvodnení napadnutého uznesenia závery, ktoré by atakovali ústavnoprávnu rovinnu. Jednou z podmienok nariadenia neodkladného opatrenia je práve primeranosť obmedzenia povinnej osoby vo vzťahu k sledovanému účelu. V týchto záveroch nemožno odvolaciemu súdu vytknúť sťažovateľom artikulované pochybenia. Súčasne možno uviesť, že záver odvolacieho súdu o neproporcionality obmedzenia práva žalovanej nakladať s dvomi bytmi (za aktuálneho stavu výšky pohľadávok sťažovateľa) nevylučuje do budúcnosti záver o proporcionality návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia na jeden z bytov. Ústavný súd v tomto kontexte zároveň zdôrazňuje, že rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia nepredstavuje prekážku *res iudicata* pre prípad opätovného podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodneného potrebou bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obavou z ohrozenia budúcej exekúcie na podklade zmenených skutkových okolností a za splnenia ďalších podmienok na vyhovie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorých posúdenie je v právomoci všeobecných súdov.

14. Ústavný súd s ohľadom na už uvedené ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Keďže ústavnú sťažnosť ústavný súd odmietol ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd ďalej nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu